

Η ξένη ή Συνειρμοί δίπλα στη θάλασσα

Υπάρχει μια παραλία στο νησί με όνομα που μυρίζει λεμόνι και νεράντζι σαν την παλιά φτηνή κολόνια της Μητέρας ή την κολόνια με άρωμα περγαμόντο και νεράντζι που μου χαρίζει κάθε τόσο μια φίλη νεανική. Είναι ήσυχη, μικρή και σχεδόν ιδιωτική. Έχει ένα μικρό μόλο όπου δένουν ιδιωτικά σκάφη το καλοκαίρι. Ένα ιστιοφόρο βαμμένο στο χρώμα του ώριμου λεμονιού, σχεδόν ώχρα, λικνίζεται στα ήρεμα νερά. Συχνά κολυμπάμε εκεί. Ο άντρας μου μαθαίνει στα παιδιά να κάνουν βουτιές με το κεφάλι. Τσιρίζουν και γελάνε. Αυτό είναι ευτυχία σκέφτομαι. Να κατοικεί κανείς απόλυτα μέσα στη ανεπανάληπτη μικρή ή μεγάλη στιγμή. Όλος εκεί. Να είναι παρόν, ανοιχτός και δεκτικός στο ξεδίπλωμα της μοναδικής στιγμής. Έλα κι εσύ μου φωνάζουν. Θα πατήσεις κανέναν αχινό στα σκαλιά. Μη φοβάσαι. Παλιά δεν φοβόσουν. Τώρα όμως φοβάμαι να κάνω βουτιές. Να πέσω στο κενό. Ίσως φταίει και κείνο το όνειρο όπου κρέμομαι η μισή έξω από το μπαλκόνι. Άσε λέω. Άλλη φορά. Κάθομαι στο μόλο και διαβάζω το *Man's Search for Meaning* του Viktor Frankl. *‘Η αγάπη είναι ο μόνος τρόπος για να γίνει αντιληπτό ένα άλλο ανθρώπινο ον στον εσώτατο πυρήνα της προσωπικότητάς του. Κανείς δεν μπορεί να έχει πλήρη επίγνωση της ουσίας ενός άλλου ανθρώπου, εκτός αν τον αγαπά. Με την αγάπη, είμαστε σε θέση να δούμε τα βασικά χαρακτηριστικά και στοιχεία της προσωπικότητας του αγαπημένου προσώπου, και ακόμη περισσότερο, μπορούμε να δούμε τις δυνατότητες του, που δεν έχουν ακόμη πραγματοποιηθεί, αλλά που θα πρέπει να πραγματοποιθούν. Επιπλέον, με την αγάπη του, το άτομο που αγαπά, δίνει στο αγαπημένο πρόσωπο την δυνατότητα να πραγματοποιήσει αυτές τις δυνατότητες. Δίνοντας του την επίγνωση του τι μπορεί να είναι και τι πρέπει να γίνει, επιτρέπει σε αυτές τις δυνατότητες να γίνουν πραγματικότητα’*. Μετά από λίγο χρησιμοποιώ τα σκαλάκια που οδηγούν στο νερό. Προσέχω μην πατήσω αχινό. Στα Αγγλικά τους αχινούς τους λένε *sea urchins*, δηλαδή *χαμίνια της θάλασσας*. Κάποιος συγγραφέας περιέγραφε τους σφουγγαράδες στην Αφρική ως *αλήτες του βυθού*. Οι δύστυχοι αποκαμωμένοι από τη δουλειά

και τις σκληρές συνθήκες εργασίας τελείωναν ως παράλυτοι ή πληγωμένοι από κάποιο σκυλόψαρο. Της Μητέρας της αρέσουν οι αχινοί. Το χωριό βρέχεται από θάλασσα. Το πατρικό της σπίτι είναι χτισμένο λίγα μέτρα από τη θάλασσα. Ξέρει να ξεχωρίζει τους κατάλληλους αχινούς. Τους ξεκολλάει από τα βραχάκια, τους ανοίγει με ένα μαχαίρι και στύβει λίγο λεμόνι. Μετά ρουφά το πορτοκαλί θησαυρό τους.

Η κυρία της σχεδόν ιδιωτικής παραλίας διακόπτει το διάβασμα για να μου πει ότι τα αποτσίγαρα δεν τα πετάμε στην παραλία. Μου δείχνει τα διάφορα μπλε εμαγιέ μπολ με άμμο για τ' αποτσίγαρα που έχει τοποθετήσει στην άμμο. Μα δεν καπνίζω της λέω. Επιλεκτικά αγνοεί την εισερχόμενη πληροφορία ή δεν την ακούει. Με ρωτάει αν είμαι ξένη. Μετά μας καλεί να ακούσουμε μian αφήγηση της επειδή όπως μου εξηγεί ξανά είμαι ξένη. Διηγείται μian ιστορία μias ξένης αρχαιολόγου που ανακάλυψε στον όρμο λίγο πιο κει μia χαμένη βυθισμένη πολιτεία. Θυμάμαι τους στίχους του Διονύση Σαββόπουλου.....

*Αγάλματα κομμάτια στα μάτια της τα δυο
Λησμονημένες πόλεις ναυάγια στο βυθό*

Το 2013 λίγο πριν φύγουμε από το νησί κολυμπάμε πάλι στην μικρή παραλία που θυμίζει λεμόνι και νεράντζι. Η κυρία της σχεδόν ιδιωτικής παραλίας έχει επισκέψεις. Ανάμεσα τους διακρίνω τον γυναικολόγο που αφαίρεσε ινομυώματα, μia νεαρή γειτόνισσα μου, έναν παλιό μαθητή μου. Λίγο πιο κει κάποιος ξεφλουδίζει ένα αχλάδι. Θυμάμαι μia πρόσφατη ταινία που παρακολούθησα. Είναι η ιστορία μias γυναίκας που ενώ πηγαίνει με το ποδήλατο της να βρει τον αγαπημένο της την σκοτώνει φορτηγό. Έχει αγοράσει αχλάδια και μαργαρίτες για το μεσημεριανό τραπέζι. Σκορπίζονται στην άσφαλτο. Μια νεκρή φύση από καφέ αχλάδια και κίτρινες μαργαρίτες σε γκρι φόντο. Τα αχλάδια μου θυμίζουν τα χέρια του Πατέρα και του κουνιάδου μου, αργότερα. Και οι δύο προσεχτικά, σχεδόν

τελετουργικά, μ' ένα μαχαίρι καθαρίζουν την φλούδα του καφέ πιτσιλωτού αχλαδιού. Σταδιακά αποκαλύπτεται το ώριμο λευκό φρούτο. Το δέρμα του φρούτου πέφτει στο πιάτο σαν γιρλάντα. Με λίγη προσπάθεια μπορείς να την στήσεις όρθια. Να δημιουργήσεις το σχήμα ενός κενού αχλαδιού ή ενός φιδιού. Σαν τα φίδια παιδικής χαρτοκοπτικής. Οι όμορφες πολύχρωμες γιρλάντες θυμίζουν μια διήγηση της Μητέρας και μια δική μου ανάμνηση, προϊόν αλήθειας, φόβου και της παιδικής μου φαντασίας. Ένα πρωί ένα τεράστιο πράσινο φίδι, σαν κι αυτό στο βιβλίο της φυσικής ιστορίας του σχολείου, εμφανίστηκε έξω από το σπίτι της Αυστραλίας στο χαντάκι πάνω από τον υπόνομο. Οι ενοικιαστές του σπιτιού διηγούνται ιστορίες κινδύνου κι εγώ φοβάμαι πλέον να βγω να παίξω στο δρόμο. Για κάμποσες μέρες σκέφτομαι όλους τους πιθανούς τρόπους που μπορούν τα φίδια να γλιστρήσουν μες το σπίτι χωρίς να τα πάρει κανείς είδηση. Το βράδυ ονειρεύομαι ότι η Μητέρα στέκει δίπλα στο κρεβάτι μου βαστώντας ένα φίδι. Στη συνέχεια το κουλουριάζει γύρω από το λαιμό μου. Καθώς προσπαθώ να ελευθερωθώ από το φίδι αυτό μεταμορφώνεται σε ένα κομμάτι πράσινο πλαστικό λάστιχο ποτίσματος.

Χαιρετώ τον γυναικολόγο μα δεν του λέω τίποτα για το επαναλαμβανόμενο όνειρο μετά το χειρουργείο. Είμαι πάνω σε ένα σκάφος. Η θάλασσα είναι ανταριασμένη. Έχει πολλούς επιβάτες, κυρίως γιατρούς. Φωνάζουν και γελάνε. Εγώ κάνω εμετό και φοβάμαι. Πνίγομαι. Πονάει το στήθος μου. Θα σταματήσει η καρδιά μου σκέφτομαι. Θα με σώσουν οι γιατροί ξανασκέφτομαι. Μετά θυμάμαι την κρέμα μετά το χειρουργείο. Μετά την κρέμα ΓΙΩΤΗΣ με κανέλα της Μητέρας. Μετά την Κρεμ Μπρουλέ με την καραμελωμένη κρούστα μιας φίλης. Μετά ένα μπουλ με κρέμα Καζάν Ντιπί που δοκίμασα στην Κωνσταντινούπολη. Αρκετά. Πέφτω για μια βουτιά.

Το 2015 επισκέπτομαι την μικρή σχεδόν ιδιωτική παραλία ξανά. Η παραλία είναι άδεια. Δεν έχει έρθει το καλοκαίρι ακόμη. Οι κάκτοι έχουν μεγαλώσει απειλητικά. Φτάνουν σχεδόν ως την θάλασσα. Το κίτρινο πλεούμενο βρίσκεται ακόμη εκεί. Κάποιος έχει γράψει τη λέξη *Αύρα* στο μόλο με κιμωλία...